

DE SPIEGEL

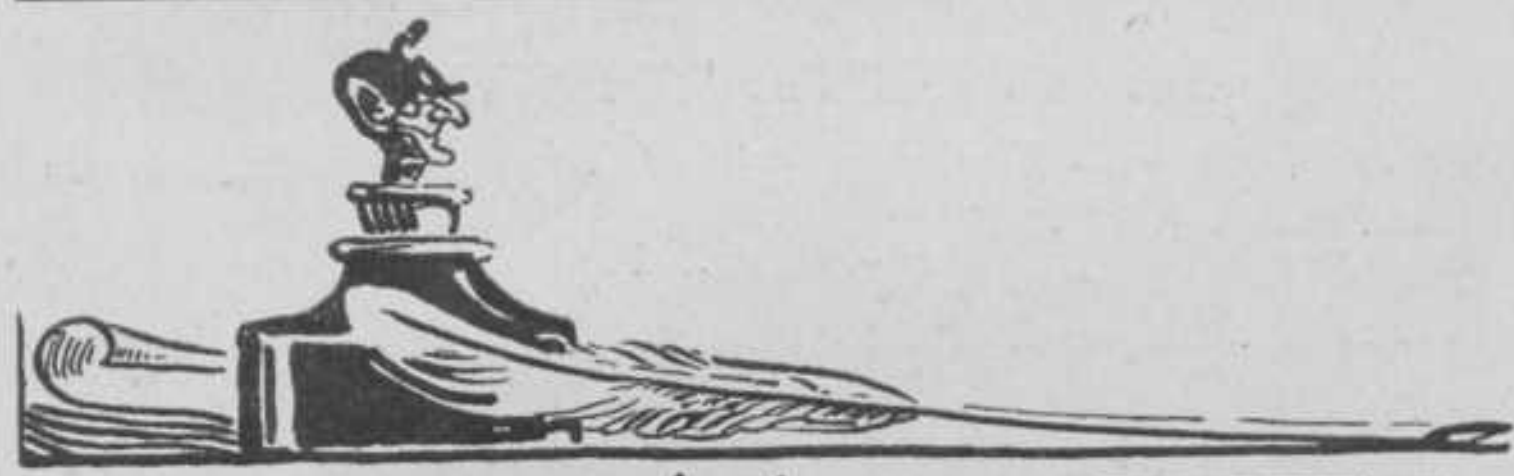
OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS
EN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN

HOOFDREDACTEUR: V. BOUDIER. GRIFFIER: P. J. KIEN.

REDACTEUREN: E. A. LAMB — J. WOLVINGA — M. VAN DEVENTER — F. J. DE VLOUW
A. GERVAIS — M. VAN COEHOORN.

VERSCHEIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER
TOT SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 4.50 PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.25
ADVERTENTIËN PER GALJARDREGEL 12½ CENT.

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: NAAMLOOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - HIPPOLYTUSBUURT 6
13e JAARGANG ————— VRIJDAG 5 FEBRUARI 1937 ————— 12 BLZ. No. 16

REDACTIONEEL

De Heeren V. Boudier, P. J. Kien, E. A. Lamb, E. A. Bartholdy, J. Slok, M. van Vorden, M. van Coehoorn en A. Gervais hebben het voornemen te kennen gegeven uit de Redactie te treden.

Rectificatie.

In den eersten Spiegel van dit kalenderjaar stond verkeerdelijk onder een der foto's van de bruidsstoet „foto's Ziegler" gedrukt. Alle foto's waren daarentegen welwillend door den fotograaf Ham afgestaan. RED.

LUSTRUM 1938.

Nu het XVIIIe Lustrum van het Delftsch Studenten Corps nadert, is het goed de gedachten reeds nu aan de wijze van viering van dit Lustrum te wijden.

Binnenkort zal een Voorloopige Lustrum-Commissie gevormd worden en haar werk beginnen; bij deze gelegenheid heeft de Senaat gemeend een avond te moeten houden, waarop de herinneringen aan vroegere Lustra weer zullen worden opgewekt, met de verwachting dat dit Uw belangstelling voor de toekomstige plannen zal vergroten, zoodat U, indien mogelijk, zelfs met reële voorstellen bij de V. L. C. zult komen.

Op Vrijdag 12 Februari zullen in de benedenzalen der Societeit Phoenix met films en foto's de gebeurtenissen van vorige Lustra vertoond worden. De muziek zal de Lustrummarschen spelen. Voor velen der leden zal hierdoor een herinnering worden opgewekt en de Senaat spreekt de hoop uit dat die ertoe zullen bijdragen dat het laatste Lustrum nog eenmaal herleeft.

Verkoop van overjarige Almanakken à f 0.75 per stuk.

Namens den Senaat:
W. VAN DER HAM,
Secretaris.

XIe Lustrum.

D. S. T. G.

27 Februari.

Reeds meerdere malen werd er in de kolommen van de Spiegel gewaagd van het komende Lustrum van het Delftsch Studenten Tooneel Gezelschap, waarvan de premiere van „La Vache qui Ronfle" het hoogtepunt zal zijn. Nu de opvoering over drie weken reeds plaats zal hebben, hebben wij gemeend juist te doen belangstellenden van uit deze plaats in te lichten omtrent de juiste stand van zaken. Zij is deze:

Sedert enkele weken zijn de voorbereidingen aan de gang, vrijwel dagelijks is de regiseur op de Societeit om te repeteeren met enkelen der circa 40 medespelenden. Een technische Commissie is bezig met het opstellen en schakelen van versterkers, luidsprekers, enz., anderen met de décors. Het „loopt", en dat is in het D. S. T. G. steeds het voorteken geweest van een geslaagde uitvoering.

Met den heer Zoudacq, de begaafde, helaas in ons land nog weinig bekende schrijver van het stuk, wordt een geregelde briefwisseling gevoerd. Naar zijn aanwijzingen zijn hier en daar nog enkele veranderingen aangebracht; de levendige belangstelling en hartelijkheid, welke uit zijn brieven spreken, maken zijn naam tot een onvergetelijke in de geschiedenis van het D. S. T. G.

De verdere plannen voor het Lustrum zijn een bal met Cabaretnummers, na afloop van de opvoering van het stuk. Voor het Cabaret hebben vele eere-leden van het Gezelschap, zelfs zij die reeds geruimen tijd Delft hebben verlaten, hunne medewerking toegezegd. Een en ander is reeds in voorbereiding. Dat het D. S. T. G. met deze opvoering in het brandpunt der belangstelling staat, ook buiten Delft is nu reeds zeker.

Ter herinnering dus nog slechts:

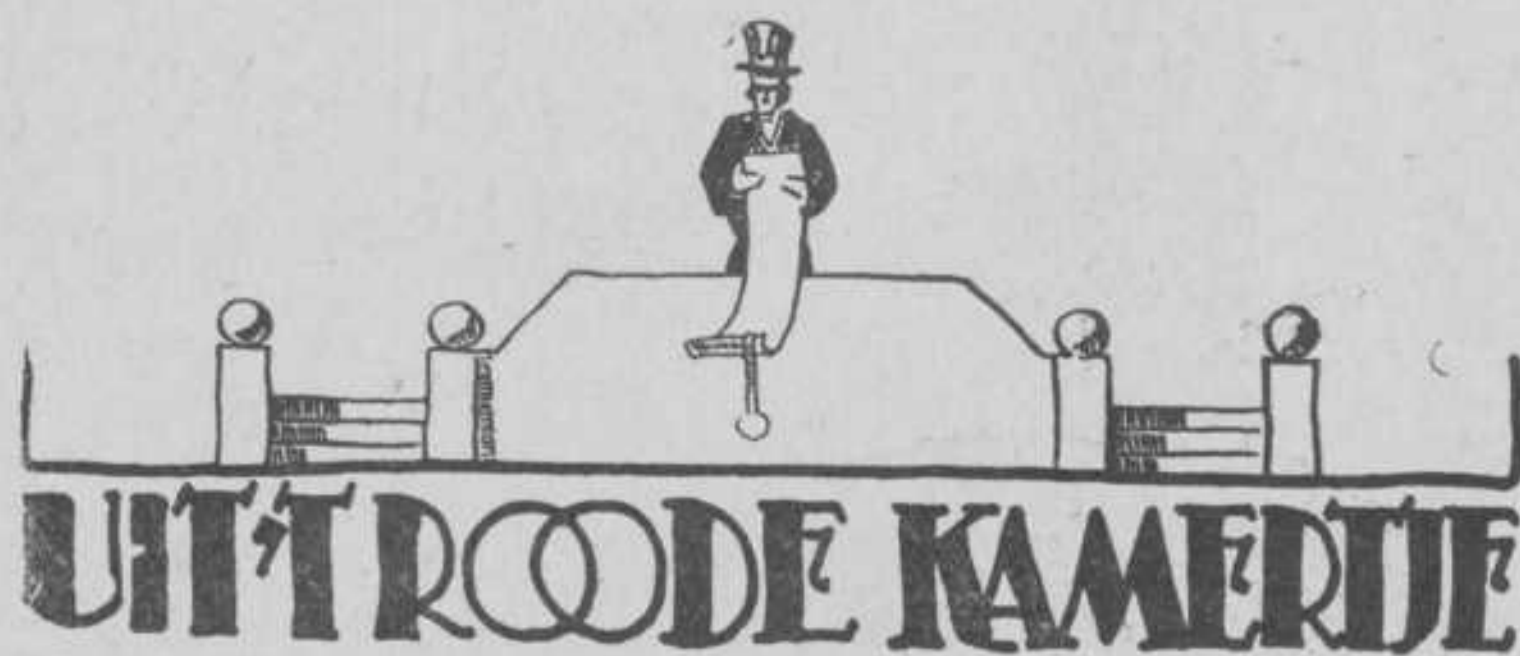
Lustrum opvoering D. S. T. G. Zaterdag 27 Februari a.s. Stadsdoelen te volgen door bal met cabaret.

Vraagt tijdig een dame; dit weekend is er zeer geschikt voor; anders vraag ik haar.

Het Bestuur van het
D. S. T. G.

MESTVAALT

K. L. Kamp, Bankastraat 106, Den Haag.
H. J. R. Bish, Heemskerkstraat 32, Den Haag.
R. Herklots, Koninginnelaan 5, Rijswijk.
A. W. Haarman, Lijsterbeslaan 133, Rijswijk.

Voor de functie van Hoofd-Redacteur van „de Spiegel” stelt de Senaat candidaat den Heer: M. v. Deventer.
 Voor de functie van Redacteur van „de Spiegel”, de Heeren:
 L. C. Sloth Blaauboer.
 R. Drooglever Fortuyn.
 A. W. van Haften.
 K. E. Huizinga.
 J. W. van Pienbroek.

Wederom lid geworden van het Delftsch Studenten Corps, de Heeren: P. J. Benjaminse, K. L. ten Kate en P. Wintgens.
 Namens den Senaat,
 W. VAN DER HAM, *Secretaris*.

VEREENIGINGEN

D. S. M. G. „APOLLO”.

Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:
 C. W. Bais, *President*.
 R. H. 't Hooft, *Secretaris*.
 H. Croll, *Thesaurier*.
 R. Drooglever Fortuyn, *Bibliothecaris*.
 W. M. Burck, *Commissaris-Vice-Secretaris*.

ARMENCONCERT.

Het Concert ten bate van de Vereeniging Ziekenhulp zal dit jaar plaats hebben op Donderdag 11 Februari, om 8 uur in de Aula der Technische Hoogeschool. Deze avond zal een zeer bijzonder karakter dragen, daar niemand anders dan de beroemde cellist Tibor de Machula zijn medewerking toegezegd heeft.

Wat moeten wij nog mededeelen over zoo'n groot kunstenaar, solocellist van een der beste orkesten van Europa, n.l. de Berliner Philharmoniker, onder Dr. Wilhelm Furtwängler. Als een korte levensbeschrijving moge het volgende dienen: de Machula was een „wonderkind”, doch werd niet geëxploiteerd, zooals dat met de meesten dezer het geval is. Hij studeerde bij Schiffer te Budapest, later bij Salmond aan het groote Curtis Institute te Philadelphia. Daarna maakte hij concertreizen over den geheelen wereld.

Het programma bevat o.m. de derde cello-sonate van Beethoven, een sonate van Casella en eenige stukken van Popper, terwijl door de leden van het Gezelschap het Rosamunde-quartet van Schubert, een Fluitquartet van Mozart, twee Prelude's en Fuga's van Bach voor pianosolo en een strijktrio van Zoltán Kodály zullen worden uitgevoerd.

Daar wij reeds zeer vele aanvragen kregen, raadt het Bestuur iederaan aan zich tijdig van kaarten te voorzien, welke te verkrijgen zijn bij de Vereeniging Ziekenhulp, de N.V. Hees & Co., Peperstraat, en het Bestuur van het D. S. M. G. „Apollo”. De prijs dezer kaarten bedraagt f 1.— en f 1.50. Gelegenheid tot plaatsbespreken Donderdag 11 Februari van 1 tot 2 uur op het Hoofdgebouw der T. H.

Namens het Bestuur:
 R. H. 't HOOFT,
Secretaris.

Algemeene Ledenvergadering, Maandag 8 Februari 7.30 uur op de Societeit Phoenix.

Agenda: 1. Opening.
 2. Notulen.
 3. Bespreking van de plannen voor het Motor- en Zweefvliegen.
 4. Rondvraag.
 5. Sluiting.

Namens het Bestuur,
 H. H. BOONSTRA, *Secretaris*.

Bibliotheek Societeit Phoenix.

Nieuw aangeschafte boeken.

I. NEDERLANDSCHE SCHRIJVERS.

Marianne Philips — De Biecht.
 Marianne Philips — De Jacht op den Vlinder.
 Herman Besselaar — Reis naar de Volwassenheid.
 B. Stroman — René Francois Aristide N.N.
 Jo Otten — Muizen en Démonen.
 Willem Elschot — De Verlossing.
 Gerard Walschap — Een mensch van Goeden wil.
 M. Nijhoff — De Pen Op Papier (gevolgd door een vertaling van de „Twee Duiven” van Lafontaine).
 M. Nijhoff — Pierrot Aan de Lantaarn.
 René Berghen — De Overjas.

II. FRANSCHESCHRIJVERS.

Georges Blond — Journal D'Un Imprudent.
 Jean Giono — Le Chant Du Monde.
 Jacques de Lacretelle — Silberman.
 Blaise Cendrars — Hollywood (La Mecque du Cinéma).
 Pierre Frondaie — Port-Arthur.

III. ENGELSCHE SCHRIJVERS.

Louis Bromfield — It Had To Happen.
 Pearl Buck — Fighting Angel (Portrait of a Soul).
 Mazo de la Roche — Whiteoak Harvest.

IV. DUITSCHE SCHRIJVERS.

Leonard Frank — Karl und Anna. (Erzählung) Bruder und Schwester. (Roman).
 Leonard Frank — Die Räuberbande.
 Leonard Frank — Der Mensch Ist Gut, Die Novellen.

VII. LAND EN VOLKENKUNDE, REISBESCHRIJVINGEN.

Jan P. Strijbos — In Het Zog van Raven-Flóki.
 Dr. Ph. C. Visser — Langs de Noordelijke Flanken van den Karakorum.

VIII. SOCIALE WETENSCHAPPEN.

Mr. H. P. Marchant — Een Staatkundige Epidemie.
 Mr. W. J. van Balen — Het Werkende Land.
 Leo Trotzki — Geschiedenis der Russische Revolutie. (Dln. II, III, IV en V).
 Anton Zischka — Wissenschaft Bricht Monopole.

IX. SPORT EN TECHNIEK, STUDENTICA.

Rudolf Bossinade — Verkeers Conflicten.
 Maurice Courtois-Suffit — Le Lycée Carnot.
 André Chaumeix — Le Lycée Henri IV.
 H. Kmoch — Officieel Wedstrijdboek Internationaal Meestertournooi Zandvoort. (Eigendom D. S. S. „Paris”) 1936.

X. KUNST EN KUNSTGESCHIEDENIS.

A. M. Hammacher — Vorm en Geest der Romaansche Beeldhouwkunst.
 Le Corbusier et Pierre Jeanneret — Oeuvre Complète de 1910—1929.
 Gustav Glück — De Schilderijen van Pieter Brueghel Den Oude.
 A. E. Richardson — The Old Inns Of England (geschenk).
 Casper Höweler — X-Y-Z Der Muziek.

XII. GODSDIENST EN WIJSBEGEERTE.

Dr. Paul Dietz — Telepathie en Helderziendheid.
 Dr. W. H. C. Tenhaeff — Het Spiritisme.
 Dr. W. Banning — Wat Dunkt U van de Mensch?

DIVERSEN.

Modern Photography 1936—1937 (The Studio Yearbook).

D. S. D. G. „VRIJE STUDIE”.

De viering van het 15e Lustrum zal plaats hebben op Donderdag 18 en Vrijdag 19 Februari a.s.
 Op Donderdag 18 zal Prof. Dr. G. W. Kernkamp een voordracht houden over Prins Willem I van Oranje, des avonds om 8 uur in de Aula der Technische Hoogeschool.

DELFTSCHE SCHOUW

De Schouw vandaag de heere prijst:
Saneering van de ledenlijst
Robje, Joost
en Rooye Sebald
eindelijk dan uitgesoost
godlof de Kille nog ten deel valt.
Des vroomen Prakke's laatste resten
van puur jolijt haast buiten westen.
De zuurste Christenplicht wordt niet vergeten:
om vriend en vijand vol te mesten
met vaten vol van bontonvocht
waarmee wij vroeger naar hen smeten
wanneer d' ethiek een uitweg zocht.

Als laatste V. C. S. B. —
gesnater
blijft Schriek O. B.
als vijgenpater.

Om Toorenburg te kunnen slikken
gaat de Schouw weer lekker likken.

SPiegel-EITJES

Quod Licet Iovi.

Mac Gregor de langste man ter wereld en zijn concurrent Johann Pjetursson uit IJsland, die een centimeter langer beweert te zijn, de kleinste held van Nederland vier jaar oud, die een tweejarig vriendje van een wissen dood redde, de moeder van den moordenaar Giannelli het plekje grond kussend waarop de ambtenaar gestaan had, die haar het gratie bericht bracht, de schoone Mrs. Mary Case, haar badkamer en de onverlaat — een neger —, die haar aldaar om zeep bracht, het dertienjarige moedertje Ellen Walker (Mrs.) en haar baby van zes pond moeder en kind wel, de 22-jarige vader een opzichter, Mrs. Emily Paternoster, vier tot zesmaal per minuut gapend, straatgevechten in Madrid — ja en wat al niet meer schenkt U „het Leven” voor twintig centen per week in woord en beeld.

Op lage instincten speculerend sensationieus, persmusketenzwijnderij zoo ge wilt, maar heeft U nooit de lust bekropen de bijschriften voor deze foto's te mogen schrijven?

Ons wèl; daar zijn we redacteur voor. Het op nieuws gebrande journalistenbloed kriebelt ook ons maar al te dikwijls in de pen, wanneer de fantasie te kort schiet. En als dan blijkt hoe onze gelukkige confraters de sappigste nieuwtjes als gebraden hoentjes persklaar in de kolommen vliegen, laait de afgunst hoog in ons op. Dan gaan wij onze kleine samenleving een schromelijk tekort aan gebeurtenissen verwijten, een misselijke bangigheid in het verwekken van schandalen en het uithalen van ploertenstreken, dan zouden wij ja waarachtig dan hopen wij, dat vanavond aan het buffet een laffe sluipmoord wordt gepleegt, dat As in de adelstand wordt verheven of de Senaat gelyocht

Zoover komt het met ons. En alles uit louter jalouzie. Het wordt er ook al niet beter op wanneer wij in H. L. D., Holland's Leukste Dagblad „de Telegraaf” gelegenheid zoeken het geschokte zelfvertrouwen enigszins te herstellen met het doorlezen van wat snertlectuur, die zelfs de Redactie van deze topkrant in het elk-wat-wils-en-denk-om-de-klienten genre, als vulling in haar kolommen noodig moet hebben. Maar met de eerste drukletters die ons oog treffen, zijn wij al dadelijk weer geslagen. Met een straat. In het kruiswoordhoekje staat een grap. Een kapitale mop, een kostelijke ui, een prakje hot stuff, dat wij op onze beurt — zij het misnoegd en met rancune in het hart — onze lezers niet mogen onthouden.

Wij lezen bij 13 horizontaal als omschrijving:

SPIEGELBEELD VAN DEZE WEEK

No. 19

(hardop te lezen)

DIE ZIT.

Dit handelt over die, die het niet zoo prettig vindt dat het over hem gaat.

Geen naam dus.

Laten we hem Die noemen.

Ik heb Die, altijd een van de merkwaardigste figuren gevonden die er onder de in Delft aanwezige, en van ploerterijen gebruik makende heeren te vinden is.

Als groen en later weer eens kwam Die in aanraking met het Corps maar laat ik vooral kort zijn. Want om U een enigszins sprekend beeld te geven van Die's wezen, lijkt het mij, met het oog op de beschikbare plaatsruimte, het best, een van Die's eigen anecdotes te vertellen.

Ik hoop dat dit verhaal niet na zal laten weer te geven welke indruk die Die op mij maakt.

Die Die dan gaf mij een omstandig relaas, van hoe hij in zijn jonge jaren een heel zeldzaam en intens klein burgerlijk type had ontmoet, — een vent die het — god beter 't — bestaan had te beweren, dat de aan het Corps inhaerente, door jarenlange traditie eigen geworden — (ja kom hoe noem je dat in het Hollandsch) de schamlosigkeit nu ja hm hm het zonder gène tegenover elkaar staan in een soort van het doet er niet toe hoe ook kan kan ik zal maar zeggen in een bezigheid die behoort tot de in burgerlijk milieu als verschijnsel genégligeerde noodzakelijke functies van het menschelijk organisme an sich

Goed deze vent dan had het bestaan te beweren, dat het Die en zo meer moeite kostte schamlos, en niet burgerlijk te zijn, dan om gewoon te doen en aesthetisch te zijn. C.

Student, niet Corps-lid

De witte vakjes geven vier letters.

Even flitst het in de hersencellen: prul, trul, knul, knol, crol, prol — dan hebben we 't. Onfeilbaar.

Net als U. En het klópt met de rest. De „k” past in klier, de „r” in rotzak.

God-nog-an-toe lezer, wat een grap.

Maar wij leveren geen versche waar op deze manier.

Wij loopen een flinke kans, dat U ook „de Telegraaf” leest en al was dat niet zoo, voldaan zijn wij allerminst. Ook al hebt U wèrkelijk kostelijk, oprecht geschaterd. Wij voelen ons tweedehandsch. Wij hebben een eigen geldje getrokken. Meer niet. Slechts het besef, dat de honderdduizend er toch al uit was, verzoent ons met onszelf.

En nu zijn wij dan eindelijk weer waar wij zoo graag willen wezen; wij zijn zoo content met ons zelf. En lezer, U moet toegeven, dat wij U ditmaal al heel heerlijk bij de neus hebben gehad. Na een regel of dertig mineur vol van lekkerbekkende afgunst op de groote broers, die het zoo veel gemakkelijker hebben, zag U de Man van Deventer al eens heel anders op zijn fluit spelen. Een paar toontjes lager dan de melodie, waaraan U in dit hoekje reeds gewoon was geraakt, een liedje waarin U de superieure hooghartigheid allerminst aanstond, maar waartegen Uw gemok het nog niet verder bracht dan een onwaarachtig „nou ja, 't is toch wel lollig”.

En nu, lezer, nu kwam Uw Groote Kans, nu zou U met die echte lekkere voldane Schadenfreude tegen Uzelf kunnen binnenpreppen: Hù, hij kan z'n peststukje niet eens klaar krijgen, de verwaande kwast.

Neen, duizendmaal neen, ik zal U weer aanblaffen, dat ge stomgeslagen van nederigheid de Spiegel eerbiedig op de advertentiezijde zult kussen, U zult weer terug kruipen in het hok, waarin U thuis hoort, ik zal U weer doen wegwijnen in het complex, waarin de kleinste kiem van zelfvertrouwen door Uw eigen minderwaardigheidsgevoel wordt gedood, U zult Uw eigen impotentie willen uitschreeuwen, kortom ik zal U een Spiegeleitje opdisschen zóó gepeperd, zoo geniepig vuil, zoo druipend van hoonend sarcasme, zoo intens vilijn, zooals — zooals Mijnheer Lamb dat kan.

De volgende week.

M. v. D.

Een goede daad uitstellen heeft nog nooit iemand voordeel gebracht.

Het is oneindig veel beter VANDAAG Uw leven te verzekeren bij:

AMSTLEVEN

N.V. AMSTERDAMSCH MAATSCHAPPIJ VAN LEVENSVZERKERING

voor een klein bedrag, dan plannen te maken voor een groote verzekering later.

U weet niet, of U het later beleven zult.

Hoofdkantoor te Amsterdam, Nieuwe Spiegelstraat 17.

COR HUYNEN

Gedipl. Erk. Dansleeraar
Member of The Imperial
Society of Teachers of Dancing

Privé en Clublessen
dagelijks op ieder
gewenscht uur.

Spreekuur iedere werk-
dag van 2 tot 10 uur.

TELEFOON 156

**ROK-
VESTEN
SJAALS
DASSEN**

W. Croon
TELEFOON 184
PEPERSTRAAT 7

NOORDHOLLANDSCH
LANDBOUWCREDIET N.V.
OUDE DELFT 141

Alle Bankzaken

Agentschap STOOM-
VAART My.
„NEDERLAND”

Speciale condities:
Vacantie-reis naar Ned. Indië
voor studeerenden.

Correspondent
AMER. EXPRESS Cy.
Samenstellen van privéreizen en
excursies n/h buitenland.
Alle reisbiljetten.

Ober!
mij ook n **DE KUYPER**
A^o 1695

GERESERVEERD
VOOR
N.V. KINESES
OFFICIAL FORD DEALER

Steunt de adverteer-
ders van dit blad!

**STEIJGER'S
SLAGERIJ**

Specialiteit in Fijne Worst
en Vleeschwaren

ALLES EIGEN FABRIKAAT

Oude Kerkstraat 9-10
Telef. 168, Delft

OPGERICHT 1863

Een hartigheidje is FIJN, maar
het moet van STEIJGER zijn

**N.V. BROUWERIJ
D'ORANJEBOOM
ROTTERDAM**

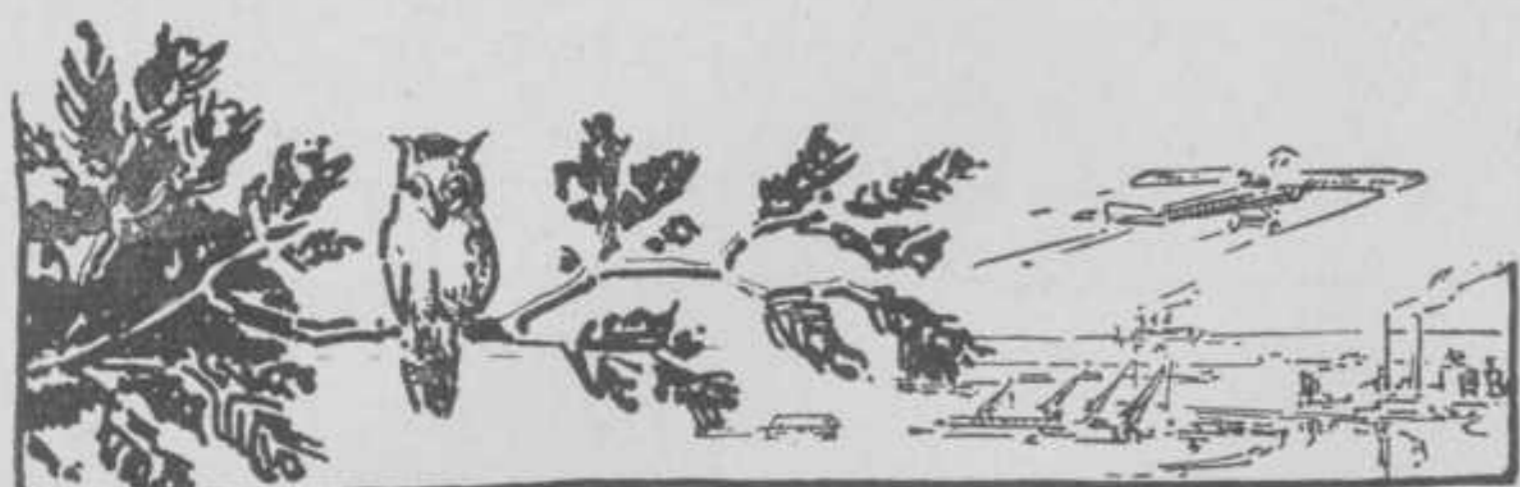

Bestelt voor gebruik THUIS in de BROUWERIJ
GEBOTTELD flesschenbier
Houdbaar en heerlijk van smaak

Hoofdagent: J. T. POST
Vrouwjuttonland 14, Tel. 92, Delft

Regenmantels
in alle prijzen

J. VAN DIJK
189 OUDE DELFT
TELEF. 431

TECHN. HOOGESCHOOL

De Rector Magnificus maakt bekend, dat de Vereeniging Algemeen Studiefonds heeft bericht, dat er voor den cursus 1937/1938 wederom een bedrag beschikbaar is voor nieuwe rentelooze voorschotten aan jongelieden, die aan een Nederlandsche Universiteit of Hoogeschool studeeren of gaan studeeren. Aanmelding vóór 1 Maart a.s. bij den 1en Secretaris, den Heer A. J. Th. de Van, Beeklaan 512 te 's-Gravenhage; verzoeken, die na ultimo Februari binnenkomen, worden niet meer in behandeling genomen.

Prof. Dr. A. M. A. A. Steger, buitengewoon hoogleeraar in de technologie der oliën en vetten aan de Technische Hoogeschool te Delft zal 4 Juni a.s. gedurende 25 jaar aan die Hoogeschool verbonden zijn.

De Heer J. W. Gonggrijp, bij Koninklijk Besluit van 14 Januari 1937, No. 54, benoemd tot lector in de Afdeling der Weg- en Waterbouwkunde, om onderwijs te geven in de aardrijkskunde, zal zijn lessen aanvangen met het houden van een voordracht over „Gebruik van den bodem in Nederlandsch Indië” op Donderdag 11 Februari a.s. te 3 uur n.m. in zaal 120 van het Gebouw voor Weg- en Waterbouwkunde der Technische Hoogeschool, Oostplantsoen 25.

Prof. Dr. Ir. A. J. Kluyver maakt bekend, dat hij wegens excursie op Vrijdag 19 Februari a.s. verhinderd is college te geven.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Natuurkundig-Ingenieur: A. Bierman, H. de Brey, J. A. de Bruine, J. F. Klinkhamer, Mej. J. M. L. van der Voort.

Geslaagd voor het ingenieursexamen voor Natuurkundig-Ingenieur: I. M. J. Valetton.

Geslaagd voor het ingenieursexamen voor Scheikundig-Ingenieur: E. E. van Andel, K. J. Asselbergs (met lof), R. Bakker, H. Bakker, R. van Hasselt, R. Hellemans, T. J. J. Hoek, J. Hudig (met lof), J. Oosterhoff, Mej. A. G. M. Polis, F. G. van Riet, S. F. J. van Royen, J. G. Smitt, A. L. de Vries.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Scheikundig-Ingenieur: J. C. Baan, J. A. de Bruin, O. E. V. Dingemans, D. van Duuren, Dr. F. J. W. Engelhard, G. D. A. Klijnstra, J. R. A. Lüder, C. W. J. van der Meulen, Jhr. A. Meijer, B. Pennekamp, J. A. Roessingh van Iterson, J. B. Roos, G. E. Rumscheidt, O. B. Schrieke, J. Sipkes, Mej. M. J. Smit, M. Stap, F. W. R. Wijbrans.

Geslaagd voor het Ingenieursexamen voor Bouwkundig-Ingenieur: W. S. van de Erve.

Geslaagd voor het Ingenieursexamen voor Mijn-Ingenieur: W. J. C. Kau en G. N. de Laive.

Mijnbouwkundige Vereeniging.

Excursie naar de hoogovens en walswerken der S. A. John Cockerill te Luik op 8 Februari.

Programma:

Maandag 8 Februari: 6.14. Vertrek van station Delft. 6.37.

Vertrek van station Rotterdam. 11.28. Aankomst te Luik.

Na de lunch: Bezoek aan de werken der S. A. John Cockerill.

Diner en overnachten in Hotel du Chemin de Fer.

Dinsdag 9 Februari: Terugreis naar Holland.

Kosten ± f 12.—, welke vóór Vrijdag 5 Februari bij Mussert voldaan moeten worden.

De hoogleeraar Prof. Ir. M. H. Caron, heeft zich bereid verklaard, op Donderdag 4 Februari om 14 uur een inleidene causerie te houden voor de excursisten, over de werken der S. A. John Cockerill.

Namens het Bestuur:
P. WINTGENS,
Secretaris.

N. B. B. S.

„BAIE ANTREKLIK”

„Die beginsels van die skepping van internasionale kontakte deur middel van die reëling van oorsee se toere kan met goeie gevolge ook voor die Holland in die toekoms toegepas word”

Zoo schreef eenigen tijd geleden de Voorzitter van de „nasionale Unie van Suid-Afrikaanse Studente” in het orgaan dier Unie — en zoo, ongeveer althans, sprak de leider van de Zuid-Afrikaanse studentengroep welke dezer dagen ons land bezocht heeft, aan het afscheidsdiner in Den Haag gehouden. Is het 't bloed dat spreekt, of is het de nauwe verwantschap die nog immer bestaat tusschen Nederland en Zuid-Afrika wij weten 't niet, maar er gaat toch altijd voor ons, Nederlanders, eenige bekoring uit van dat vreemd-klinkend, wonderlijke „Suid-Afrikaans”, waarvan ook de intellectuele jeugd uit dat zonnige land zich nog bij voorkeur wenscht te bedienen. De taal van een volk is de ziel van een volk, heeft iemand eens gezegd — en het onuitroeibare van beide begrippen manifesteert zich nog steeds en zal, naar het ons voorkomt, in de toekomst steeds duidelijker blijken ten aanzien van de stamverwanten in Zuid Afrika. „It is very difficult”, zoo verzekerde ons eens een Engelschman, „to understand the language of the South-African people”

Was het misschien omdat in Engeland nog maar al te weinig „the soul” van het Zuid-Afrikaanse volk wordt begrepen?

* *

In de afgelopen week heeft ons land een aantal Zuid-Afrikaanse studenten geherbergd. In „sight-seeing”-tempo werd Amsterdam, werden de Zuiderzeewerken, werden Leiden, Den Haag en Delft bezocht, nadat de deelnemers al een stevige toer over het Continent achter zich hadden. Maar er was voor den leider dier studentengroep toch nog wel tijd over om te verzekeren dat het bezoek aan Nederland wel het meest geslaagd mocht heeten van de geheele trip. „Het bezoek aan Holland”, zoo zeide de heer Badenhorst, zou ik willen noemen de climax van de geheele toer; de klap op den vuurpijl; „'t lest best” Aan welke verzekering die meer betekende dan woorden alleen, hij toevoegde dat men het den Zuid-Afrikanen hier „baie aantreklik” had gemaakt, en dat het hun „baie” veel vreugde zou geven „as jullie Hollandse studente ook is na Suid Afrika kom”

De algemeen secretaris van het Nederlandsch Bureau voor Buitenlandsche Studentenbetrekkingen te Leiden, heeft tijdens het afscheidsdiner met enkele woorden gereageerd op het enthousiaste betoog van den Zuid-Afrikaanschen leider. De heer De Jongh heeft er op gewezen, dat het voor hem en zijn bureau een groote voldoening was te vernemen dat de trip in elk opzicht den deelnemers heeft bevredigd; hij heeft daarbij nog eens herinnerd aan de medewerking ondervonden van Prof. Dr. J. van der Hoeve te Leiden, die zich onmiddellijk bereid verklaarde als Rector Magnificus der Leidsche Universiteit in de imposante aula van de Academie aan het Rapenburg de gasten te ontvangen.

(Vervolg op pag. 12).

REPETITOREN

Ir M. van der Veen, e.i., assistent T.H., Kanaalstraat 5, Delft, Tel. 1761 repeteert WISKUNDE, ELECTRO-TECHNIEK, WISSELSTROOM-THEORIE en THEORIE van MAXWELL.

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE en THEORETISCHE MECHANICA bij Ir. W. J. Vollewens, e.i., (oud-assistent T.H.) Hoornbruglaan 84 te Rijswijk (Z.-H.), Tel. Den Haag 118393.

WISKUNDE, MECHANICA'S, THERMODYNAMICA, THEORIE VAN MAXWELL, WISSELSTROOMTHEORIE, bij Dr. Ir. P. M. Verhoeckx, Adriaan Pauwstraat 17, den Haag, telef. 551634. (Van station H.I.J.S.M. te bereiken met lijn 10 of 11).

WISKUNDE, NATUURKUNDE, MECHANICA, KL. VIERKANTEN bij Dr. Ir. E. H. M. Beekman, Maarten Trompstraat 25.

DE JAMMERKLACHT

Studenten zingt —
zingt luid en blij van harte...

TWAALFDE KLACHT.

Ik ben op het postkantoor geweest.

U, lezer, mede-burger van Delft, voelt met mij mee. U kunt begrijpen in welke stemming van verbeterde woede en onmacht ik hiervan terug ben gekeerd. Ik heb 20 minuten voor een loket gewacht, ben toen naar een ander gestuurd, heb daar 25 minuten gewacht en ben toen te weten gekomen, dat ik er deze maand niet terecht kon.

Wachten doet mij altijd nadenken. Ik tracht dien tijd goed te benutten. Toch is het ergerlijk, vooral als men zijn tijd beter kan gebruiken, maar zoo is het leven nu eenmaal.

Een loket is tenslotte een uitwas van de maatschappij, die het gevolg is van overbevolking. En dat zich niemand tot goede loketbediende wil opwerpen, moet in de menschheid gewaardeerd worden.

Wachten heeft tevens het voordeel, dat het mij steeds aan de T. H. herinnert. Hoeveel dierbare uren heb ik daar al met ledige handen voor mijn teekenbord gesleten, hoeveel meters door de gangen geijsbeerd!

Wachten is ons, studenten, tot een tweede natuur geworden. We voelen ons misdeeld en bedrogen, als wij vlug assentie krijgen. We komen met opzet steeds te vroeg op oefenmiddagen of college's. De takt van sommige examinatoren, om de candidaten wat te laten wachten en hen zoo op hun gemak te stellen, kan dan ook niet genoeg geprezen worden.

Dit alles overdacht ik, maar tenslotte werd de kregel mij toch de baas.

Nu ik thuis gekomen ben, heb ik gepoogd iets te werken, maar ik ben nog te nijdig.

Stelt U zich eens voor, lezer! Kunt U niet. Goed, dat weet ik. Maar ik zal eens doen, alsof U het kunt.

Ik studeer techniek en ik ben een mensch.

Dat is niet zoo onvereinigbaar, als het U na uitleg schijnen zal. Een student moet als een mensch beschouwd worden, en zeker zoo'n oudere jaars als ik. Dat wordt te vaak over het hoofd gezien.

Hoe vaak wordt een technisch student beschouwd (ook door zichzelf) als een reeds geslachte kerstgans, waar de ingewanden uitgepeuterd moeten worden om er door de hoogleraren kastanje's of fijn gehakt in te laten stoppen? Zeker, de lekkernij wordt dan wel smakelijk, maak ik ben nog niet dood en laat mij niet vullen en consumeeren.

Ik zal zelf wel eten, wat ik wil en iedereen heeft van mij af te blijven. Ik ben een mensch met een hart en een gevoel, die liefde voor kunst heeft, die houdt van gezelligheid, die gevoel voor humor heeft, die averechts reageert op een technische of psychologische test, die onbruikbaar is voor een groot-bedrijf, die efficiency haat, die niet modern is, niet geëxalteerd is, die de pest heeft aan radio's en bioscopen, die zijn kamer niet met filmsterren en reclameplaten versiert doch met direct licht verlicht, die bang is voor vliegtuigen, die niet graag in een auto zit, die van paardrijden houdt, kortom: een mensch, een echt, doorgewoone mensch, zooals menschen altijd zijn geweest, en geen gemotoriseerd stelsel van cellen, dat als een scheikundige stof door het leven wordt geageerd, geen machine, geen „door zijn eigen tijd” leeggezogen karkas.

Of ik het ver breng in de wereld, of ik veel geld verdien, of ik geëerd of veracht ben, of ik ingeschakeld ben in het wereldgebeuren (bewust of onbewust), of ik een voorlichter ben, of ik nuttig ben of schadelijk, het laat mij alles zoo koud als ijs.

Dat zijn leuzen goed voor de doortrapte burgerman, die 's Zondags met vrouw en bolhoed, zijn superieuren gaat bezoeken, die in een nette buurt wil wonen, die altijd meer salaris wil, die dikwijls in de courant wil staan, die veel artikelen over zijn vak schrijft, die steeds fatsoenlijk is, die van alles op de hoogte wil zijn, die op hogere standen scheldt, maar er toch vrienden onder wil hebben, die altijd hard werkt en die tegen beter weten in een indruk wil maken, alsof hij ook maar iets waard was.

Zóó ben ik niet. Of ik beter of minder ben, wil ik niet beoordeelen, doet er ook niets toe.

Het is nu eenmaal een feit, dat ik de „moderne tijd” en de techniek ten spijt, een mensch ben. Wie weet, hoelang nog? Ik zal er niet voor vechten het te blijven; dan zou ik het al niet meer zijn. Ik hoop alleen maar, dat het zoo blijft.

M. de H.,

Zoudt U mij willen vergunnen nog eenmaal een klein plaatsje in Uw geëerd blad voor het volgende af te staan? Bij voorbaat mijn hartelijken dank! —

Is het niet treurig, dat de rekels uit het derde jaar — een andere naam kan ik voor de heertjes niet verzinnen — niets meer van zich laten hooren en dat zij zelfs in een persoonlijk gesprek zoo maar erkennen te beroerd te zijn een stukje voor „de Spiegel” te schrijven? Was het kale bluff en dus een volkomen misplaatste grap toen zij die wekker uitgaven? Een andere conclusie kan ik niet trekken.

Eén mogelijkheid is er nog, n.l. dat U hun heeft verboden voor „de Spiegel” te schrijven. Maar voor zoo kleinzielig houd ik U niet, al zoudt U langzamerhand het recht hebben deze maatregel te nemen.

Ik vraag mij werkelijk af, waar het toch heen moet, als deze kunsten worden geduld, niet door U, maar door het jongere jaar zélf

OPMERKER.

Naschrift van de Redactie.

De door „Opmerker” zélf reeds verworpen onderstelling, dat de Redactie ingezonden artikelen van de heertjes niet heeft willen publiceren, is inderdaad foutief. — Bovendien is óns uit gesprekken gebleken, dat een zeer groot aantal van de personen, die hun naam hebben meenen te moeten leenen aan de uitgave van het pamflet in kwestie, niet met de inhoud ervan op de hoogte waren en er achteraf ook niet mede accoord gingen. Een volledige publicatie van het onderzoek der Redactie in dezen zou helaas tot allerpijnlijkste onthullingen leiden, welke wij allerminst in het belang van het D. S. C. achten.

Met deze wetenschap voor oogen en na het uitblijven van eenig antwoord op ons „Redactioneel” van 23 Januari — waarover de Redactie zich intusschen verheugt — heeft dit incident voor ons dan ook elke beteekenis verloren. Wij zijn het vergeten.

Ja, lezer, natuurlijk! U weet alles precies. U zult mij beoordeelen: „Die gaat niet met zijn tijd mee, die conservatief met zijn struisvogelpolitiek, enz. enz.”

Maar weet U lezer, dat er niets bespottelijker is, dan dat U Uw medemens, — laat nog staan: mij — beoordeelt.

Toch zult U niet kunnen nalaten, U zoo bespottelijk te maken. Dat komt, omdat U geen mensch meer is.

Als U in de maatschappij komt, zult U solliciteeren, U laten testen, trachten de test zoo goed mogelijk te beantwoorden.

U zult chef worden. U zult zelf testen afnemen. U zult Uw ondergeschikte verbieden te trouwen, bevelen te trouwen, gelasten auto te rijden, verbieden paard te rijden, verbieden wijn te drinken, sommeeren per vliegtuig te reizen, vroeg op te staan en naar bed te gaan, enz. enz.

U zult uit louter jalouzie, Uw ondergeschikte net zoo maken als U zelf en hij zal U precies nadoen en U dan bevallen. Hij zal, als U, behalve zijn ingeperste lekkernijen, ook nog zijn vleesch aan U te eten geven, tot er niets overblijft dan het geraamte van een olie-dommegans, die zich met even fanatiek enthousiasme als U, voor het groote afslachtfeest der moderne techniek ten offer bracht.

Dan zult U tevreden over hem zijn.

Bah! en nog eens: bah, lezer!

Ik zou U liever het zetsel in de vunze hersenbri smijten, dan het aan de drukpersen prijs te geven. Maar de drukker zal mij tegen houden. Ik mag ook niet tegen 's werelds loop strijden; het is mijn plicht U te laten verkommeren.

U bemerkt dat echter zelf niet. U voelt niet, hoeveel hart ik nog voor U heb.

Ik, die heb staan wachten, toen heb nagedacht, aan U heb gedacht, aan het leed heb gedacht, van hen, die geen mensch meer zijn, ik strijd hier voor U. Ik ben de mensch, die, inplaats van benzine, U levenssappen wil ingieten. Maar U wilt zelf niet. Zoo is het maar beter voor U, meent ge.

Als een os zult ge werken, jaren achtereen, geduldig aan stokslagen gehoorzamen en het voorgezette voedsel opkauwen, met als enige troost, dat de Dood U niet vergeten zal te komen halen.

P. S. Het zal de domme lezer zijn opgevallen, dat ik mij steeds uitsloof voor zijn welzijn. Ik kan dan ook berichten, dat de Senaat aan het eerste en tweede jaar gelegenheid zal geven de Jammerklachten te komen opzeggen. Steeds zullen groepen van vijf worden opgeroepen.

REISINDRUKKEN

AYESHA.

Hij hield het binnen niet meer uit. Eigenlijk was het nog wat licht, maar hij zou wel een omweg maken.

Hij slenterde het straatje uit, grinnikte beschaamd toen de ezilverhuurder hem een dubbelzinnigheid toeriep, en liep door tot den rand van de stad. Daar leunde hij tegen een muur, en keek uit over de steenige vlakke. Het werd merkbaar koeler toen de zon uit de veelkleurige hemel snel achter de palmen bij de oude bron, waarvan de putstok hoog de lucht in schuimde, wegzakte, en de witte muur waartegen hij leunde grauw werd.

Van de zee kwamen kameelen terug, zeker die van de tapijtverkooper, die bij de schepen gevent had.

Als Saïd nu weer bij Ayesha was, gaf hij het op. Saïd was wel veel blanker, maar het ergste was, dat hij haar sieraden kon geven, die niemand in de stad nog ooit gezien had. Geld moest je hebben!

Ze zeiden immers dat daar ver in het Noorden, over de zee, en dan nog net zoover over land, oorlog was! En dat je als je je inschreef een handgeld kreeg, een handgeld, voldoende om Saïd uit te schakelen.

Hij liep het straatje weer af en bleef een paar hoeken verder met kloppend hart staan. Voorzichtig gluurde hij om den hoek. Weer! Op een afstand stond onder een raam een witte gestalte. In de hand schitterde iets. Ze reikte naar boven, en bleef daar lang.

Hij zuchtte, draaide zich om en ging slapen.

Den volgenden morgen nam hij dienst, had niet eens den tijd z'n handgeld te gebruiken, maar werd dadelijk naar het Noorden verscheept. Schieten kon hij, en toen hij „Oui monlieutnàh” kon zeggen, en een paar commando's kende, kwam hij ten slotte 's avonds in een vrachtauto een weg af, naar waar het lichtte en fliot en knalde. De auto's stopten, te voet gingen ze verder.

Het dreunde, piepte, ratelde, en zoo nu en dan zong er iets vlak bij.

Monlieutnàh sloeg ze de sigaretten uit de mond. Gebukt liepen ze verder.

Half over de wal waarachter ze voorbijgingen lagen een paar lichamen, één met net zulke roode mantelopslagen, en even donker gezicht als hij zelf. Ook menschen met roode mantelopslagen en donkere gezichten konden dus sterven. Malesch . . . Ze kwamen in een diepe geul, en daar wachtten ze.

Hij sliep niet. Waar waren nu die grijze menschen met punten op hun helmen, waar op je schieten moest?

Waarom schoten de menschen 's nachts als je niets zien kon. Het sloeg vlak in voor hen, en zijn buurman, die net stond, een vroolijke zwarte kerel, zakte in elkaar.

„Allah kerim”. Hij werd vaal. Je moest hier oppassen. Tot den morgen bleef hij liggen, bibberend. Toen het licht werd hield het dreunen en bonzen op, en stonden ze over hun borstwering geleund, verkleumd en ongelukkig, en daar waren dan de grijzen met punten op de helmen, die holden, en vielen, en overeind kwamen, en weer holden.

Monlieutnàh brulde iets en ze begonnen te schieten, en de grijzen die vielen stonden meestal niet weer op. Ze haalden het niet, ze gingen terug!

Het bleef verder rustig, den geheelen dag, alleen huilde het hoog over hun hoofden.

Ze bleven schieten als er zich aan den overkant iets vertoonde, tot het dreunen weer begon, en ze angstig weggroepen. Tegen het donker hield ook dat weer op, en 's avonds zat hij te bedenken hoe hij elke week meer geld zou hebben, en terug zou gaan, en Ayesha zou . . .

Toen hij opstond en een sigaret opstak snorde er iets . . . En Saïd gewon Ali bij Ayesha . . .

K. E. HUIZINGA.

HOE DE PROBLEMEN DE WERELD IN KWAMEN.

Er was eens een heel klein Chineesje, zoo'n mannetje als je wel eens op die gelakte doosjes hebt zien staan, heel klein, op blauwe pantoffeltjes, met een lange zijden mantel, die tot op zijn voeten hing en waarop allemaal zilveren vogels geborduurd waren.

Hij had een dunne hangsnor, en zijn grootste trots was zijn staart. Een dikke glanzende vlecht!

Hij woonde in een pieterklein rieten huisje met gebloemd papieren ruitjes en lage bankjes, in elk vertrekje stond een dikbuikig godenbeeldje (dat was ook een van zijn idealen: een dikke buik), met een walmend oliepitje ervoor. En verder had hij een heeleboel sierlijke amandeloogige vrouwtjes, die geruischloos op hun viltlen zoeltjes liepen.

Li, zoo heete hij, leidde een rustig en genietelijk leven. Het grootste gedeelte van de dag zat hij te slumeren, gehurkt op de waranda, en liet aan zijn scheeve droomoogjes bonte landschappen vol met kleurige bloemen en glinsterende insecten voorbijtrekken, terwijl hij met langzame teugen thee slurpte uit de porceleinen bakjes, die de vrouwtjes met een sierlijke handbeweging voor hem neerzetten.

Veel las hij ook de verhalen van de oude dichters of liet een van zijn gemalinnen in zoete klanken een sage vertellen geïllustreerd met nauw merkbare gebaren en bewegingen.

Na zonsondergang zette hij zich in beweging, en begaf zich met weloverwogen pasjes op zijn avondwandeling, waar hij zijn gedachten zinnen liet borduren passend bij het maanovergoten landschap.

Bij zijn thuiskomst haalde hij zijn ivoren pijpje voor den dag, verrichte zijn avondgebeden en schoof een paar opiumballetjes die hem een zoete en schoone slaap brachten.

Zoo nam op een goede avond Li zijn sierlijkste en kleinste vrouwtje met zich mee naar het meer.

Hij had haar een poosje voortgeroeid in het van louter porcelein vervaardigde bootje, haast niet grooter dan een kommetje, toen hadden zij zich laten drijven en waren zoo langzamerhand in het riet terecht gekomen.

Zij lagen te kijken naar de even bewegende streep maanlicht over het water. Hun handen gleden liefkozend langs de lange rietstengels en tooverden glinsterende kinkels in het donkere nat.

Verweg klonk een zwoele vogelroep . . .

Een schooner nacht was niet denkbaar, en de twee kleine Chineezemenschjes werden verlost tot een zoet, o zoo zoet, minnespel . . .

Opeens stootte een onvoorzichtige visch wat hard tegen het schuitje, er kwam een groote barst in het witte porcelein, het scheurde in twee stukken en Li en zijn vrouwtje verdronken. Toen Li allang in de Chineezehemel was, begreep hij nog steeds niet hoe het ongeluk gekomen was, en dat hij iets niet begreep, dat had hij nog nooit meegemaakt! Om het nu te weten te komen vroeg hij het stilletjes aan de menschen als ze sliepen, in hun dromen, en iedereen ging er over peinzen, maar niemand vond de oplossing.

Zie je, zóó is het gekomen!

R. DROOGLEEVER FORTUYN.

Fa. S. WOLTERBEEK

TELEF. 199 WIJNHAVEN 19

IS EN BLIJFT DE
FIJNSTE ZAAK.Levering Diverse schotels
o.a. Crab-, Kreeft-, Zalm-,
Huzaren- en vleesch-
schotels. Croquetten.

Fijne Comestibles

**Sigarenmagazijn
't Prinsenhof**Oude Delft hoek
Binnenw.sloot
Telefoon 585

●

**Gerenommeerde
Sigaren- en
Sigarettenmerken**
**HOLLANDSCHE SOCIETEIT VAN
LEVENSVERZEKERINGEN N.V.**

ANNO 1807

HEERENGRACHT 475 — AMSTERDAM, (C.)

HUIZE „WESTEINDE”

TE 'S-GRAVENHAGE

biedt aan dames en meisjes een aange-
naam Tehuis voor korten of langeren tijd.
Zeer matige prijzen (f 1.50 à f 3.— p. d.) voor
logies met volledig pension, desgewenscht
alleen kamer met ontbijt. Rustige en
gunstige ligging in het centr. van de stad.
Uitst. tramverbindingen. Gevestigd sedert
1868. Geheel verbouwd en gemoderniseerd.

 Westeinde 31 — Tel. 113932
 Westeinde 27 — Tel. 110573
**STAATSMIJN
PRODUCTEN****HYBRANDSTOFFEN
HANDEL
V.H.S. OLIEMANS****„OZON”**

VOORBURG

R.K.a

WASSCHEN
STOOMEN
 SPECIALITEIT: Hofleverancier
„ECON-TARIEF”
 ook voor Heerenwasch.
 HET VOORDEELIGST!

 Vraagt inlichtingen:
 TEL.: HAAG 778011.
TREEDT
 ALVORENS UW DISSERTATIE IN DRUK TE
 GEVEN, EERST IN ONDERHANDELING MET
 NAAMLooZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA
 MONOTYPE-DRUKKERIJ
 HIPPOLYTUSB. 6 DELFT TELEFOON 160
Electro- en Radio-
Technisch-Bureau**E.A.F. SCHRÖDER**

OUDE DELFT 28 - DELFT

TELEFOON 685

 Leveren en Installeeren van
 electr. licht, kracht- en
 radio-installaties.

 Algemeen landelijk erkend
 installateur.
Nic. VENEMA

TAILOR

ANNA PAULOWNASTR. 19

TELEF. 113126

DEN HAAG

UITSLUITEND:

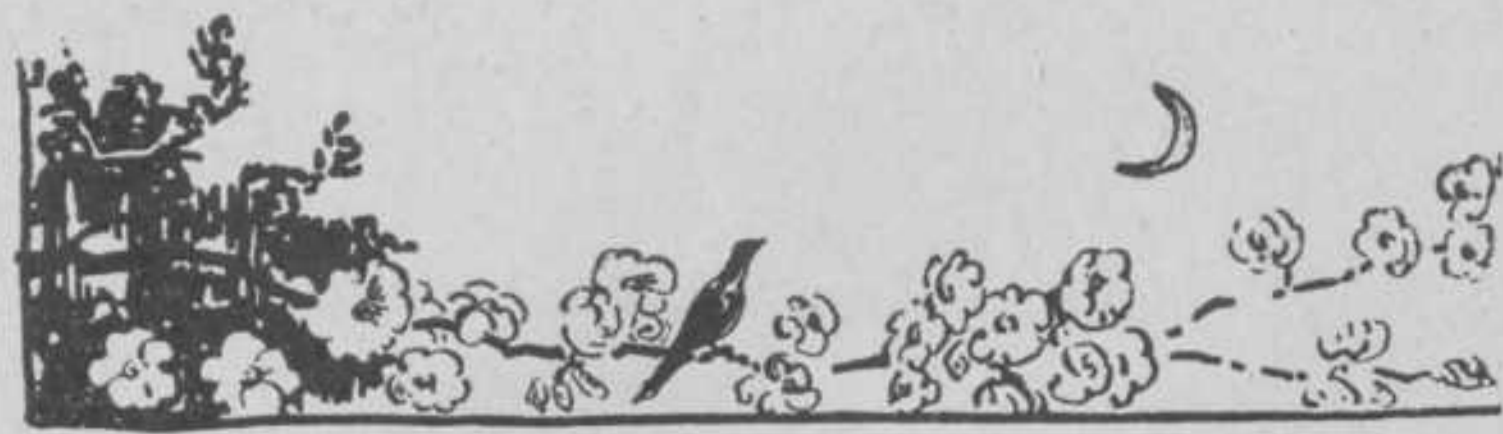
**ENGELSCH
STOFFEN****VROOM & DREESMANN**
 bekend om zijn uitgebreide
 sorteering en populaire
 prijzen
OOK IN DELFT

N.V. „CEMSTO” - Vrijenbanschelaan 22-24

□ □ □ TELEFOON 1020 □ □ □

**Het schoonmaak- en
 Glazenwassersbedrijf
 voor Delft**

 AMSTERDAM - HAARLEM - HILVERSUM - VEUSEN - LEIDEN
 DEN HAAG - DELFT - ROTTERDAM - UTRECHT - BRUSSEL

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

Laatst merkte ik het weer. Die diepverborgen neiging. Zij is vastgebonden onder in mijn bewustzijn en er bovenop zitten lichtend en glanzend mijn Wil en mijn Macht. Maar soms wanneer die twee zegevieren in de wereld om mij, dan plots zit Zij naast hen bedwelmend en schier machtiger.

Bijkans machtiger . . . want dit geschiedt ook meestal in een roes, moet ik er bijvoegen wil ik eerlijk zijn, maar zeker is het, dat dan haar rijk begint.

Dan leg ik mijn hoofd in de schoot mijner vriendin en met een huivering van overgave voel ik hoe haar handen mij het haar en het gelaat beroeren.

Soms regent het en dan wordt het ruischen om mij heen een groot verlangen dat aan Haar gestelde vaste vormen geeft. Maar zij kan niet oppermachtig zijn en slechts kort is het, dat de wil zich door haar laat betooveren.

Toch blijft zij soms wel langen tijd nog boven . . .

Het was reeds lang dat wij daar samen gingen
De regen ruischte toen we bleven staan
Je zei bevangen, zacht, dat eene woord
En mijn hart begon te zingen.

Zoo ontdekte ik haar ook bij een ander en begreep.

En nu heb ik mijn wil opgedragen haar op te roepen. Een heele nacht mag zij heerschen. Alleen.
Daarom ga ik naar het Carnaval, als kind verkleed.

F. J. de V.

OPEN BRIEF.

Beste Karel,

Ik heb nog eens over ons gesprek van laatst nagedacht. Je herinnert je nog wel waar het over ging nietwaar? Je trachtte jezelf weer te zien als het H.B.S.-jongetje, dat je vroeger was. En je lachte jezelf uit om je bekrompenheid van vroeger. En hoewel je het niet zei, kwam telkens weer je zelfbewuste verwaandheid vertellen, hoe mieters je jezelf nu wel vindt. En dat is juist het nare van jou. Juist dat verwaande neerkijken op je vroegere ik veroordeelt heel je tegenwoordige houding. Het is werkelijk geen prestatie om je met veel cliché-uitdrukkingen over „mentaliteit” en „Corpsgeest” te wapenen en je vrindjes gezellig te vinden, opdat ze jou dat ook zullen vinden. Je gesprekken op de Societeit gaan over verschaald bier en over het feest van laatst, waar je toch zoo gezellig beschonken was. Als je er maar eenigszins kans toe ziet tracht je hier of daar iets dubbelzinnigs te zeggen, om daarna weer eens heerlijk te gaan vuilbekken. Naar belangrijke lezingen van „Vrije Studie” of „Debating” ga je niet. Dat is immers niet lolli!

En dan durf je nog thuis te vertellen, dat het Corps je zooveel biedt, dat sinds je Corpslid bent geworden je oogen open zijn gegaan en je alles met een veel wijdere blik ziet! En dan dat gedaas van je over algemeene ontwikkeling! Zeker, als je ooit een kans tot algemeene ontwikkeling wordt geboden heb je die hier voor het grijpen. Maar jij maakt er geen gebruik van. Jij tracht alleen de getapte conversatie-held uit te hangen in kringen, waar het peil van het gesprek altijd dalende is. Jouw heele optreden heeft iets totaal oppervlakkigs. De heele dag ben je druk in de weer met allerlei onbelangrijke dingen en het lijkt wel, of je bang bent even met je gedachten alleen te zijn.

Het ergste is, dat juist jij degene bent, die zich verbeeldt, dat hij als Corpslid zoover boven ieder ander uitsteekt, en dat jij er tegenover de buitenwereld zoo prat op gaat Corpslid te zijn. Dit is een van de dingen, die ik je het meest kwalijk neem. Beste Karel, ik hoop dat ik je hiermee eens flink nijdig heb gemaakt; het zal mij de hoop geven, dat je er tenminste iets van begrepen hebt.

J. W. VAN PIENBROEK.

MOEILIKHEDEN!

Nauwelijks is het Februari, of daar buiten zag ik iemand zonder winterjas lopen. Nauwelijks zag ik hem daar zoo voortloopen, of . . . Neen dat gaat niet. Wacht!

Ik zag hem nog niet of ik zag al dat het onze bakker was. Hij liep hard en was al in een witte kiel gestoken, terwijl hij zijn broodkarretje voor zich uit duwde.

Allemachtig wat klinkt dit weer ontzettend verkeerd.

Verrek maar!!

Met een wanhoopig gebaar werp ik me achterover in de door vele gebreken gemakkelijk geworden stoel, en lees het begin nog eens over. Neen straattooneel journalistiek is niets voor mij. Wat is er dan nog meer om te proberen.

Een dialoog misschien.

Prestige.

Oudere jaars: (vol leedvermaak) „Ho — ho”.

Eerste jaars: (onverschillig) „Tra-la-la-la”.

o. j. (verwonderd en niet geheel zeker van zijn zaak) „Ho-ho”.

e. j. (wezenloos). „Tiddelumtum. Tiddelumtum”.

o. j. (wil weer Ho-ho gaan zeggen, maar verandert het in een kuchje) „Hum — Hum. Hoe heet je”.

e. j. (verbaasd) „Ik”?

o. j. (erg te leurgesteld) „Oh” (en na een lange stilte) Weet je dat wel zeker ploert?

e. j. (zenuwachtig) „Oh”. Ik, ik dacht dat . . . Dan vind ik U ook een rot jongen.

o. j. (verbaasd) „Oh nee”.

e. j. O, (beleefd) dan heb ik U zeker verkeerd verstaan, „neemt U het mij niet kwalijk.”

o. j. „All right.”

e. j. „Nou-e-ik-e nou ik zal maar weer eens naar mijn jaarvriendjes gaan.

o. j. (onverschillig opkijkend). Ga je echt weg?

e. j. (resoluut). Zeker, zeker (en holt weg)!

Maar daar heb ik een idee. Dat gemeel om die leestafel moet maar eens opgefleurd worden. Wanneer ik nu eens een spel bedacht, een leestafelspel:

Over en weer (door twee spelers).

De twee spelers mengen zich zonder aanstoot te geven onder de lezers.

Elke speler neemt een stapel tijdschriften en kranten.

Wie de bovenste heeft mag beginnen, en legt de stapel naast zich.

Op deze wijze wisselen beide spelers elkaar voortdurend af. De eerste speler draait nu voorzichtig een voor een de geschriften om.

Gaat ook dat niet, dan gaat het er om wie het eerst de kranten kwijt is.

In plaats van dit laatste is iedereen een andere gunst toegestaan, wanneer deze beter kan dienen tot een passende afwikkeling. Zulks iets mag echter slechts aan de hoofdeinde van de tafel gebeuren.

Zijn er nu echter alleen maar vrije en moderne geschriften voorhanden en is de stapel in de hand opgebruikt, dan heeft hij het gewonnen.

Het spel is dan afgelopen en de kranten kunnen weer onder tafel geworpen worden.

Opmerking:

Dit spel kan ook aldus afgewisseld worden.

In de plaats van twee oudere jaars, mogen op de hoeken van de leestafel vier eerste jaars achter een stoel gaan staan, en drooge opmerkingen maken.

A. W. VAN HAEFTEN.

'T STOEPJE

HET HEMD DAT ER NIET WAS.

„Ja, ik weet wel — navel je even? — dat als je op zolder staat je de lucht kunt zien.

„Maar Krelis, de reten kunnen toch wel gestopt worden? — Verdraaid ik heb dorst, komt er nooit iemand. — Dat kan toch zooveel niet kosten?

„Dat kan ik niet beoordeelen, we zullen er iemand bij moeten halen, — ja Wouter, drie pils — die er verstand van heeft. Wat denk je van die brug naar het eiland?

„Dat kunnen we zelf wel doen — hè, dat smaakt — het water is niet diep. Maar dat pontje moet je uit je hoofd zetten, straks kom je nog onder een aak.

„Als jij dan maar van die porceleinen kuip afziet, Krelis, want dat ding is veel te zwaar, — Rinus, twee zweetvoeten en een hard ei — en we kunnen Schoen toch niet als pilaar laten dienen, wat jij Schoen?

„Ik denk dat het heele plan wel niet — ha, daar komen ze — door zal gaan. Je moet schatrijk zijn om iets dergelijks door te voeren!

„Niet zoo pessimistisch, Schoen, vele handen — wat stinken die dingen, hè — maken veel pegels!

„Ja, lekker ruiken die zweetvoeten niet, maar ze smaken naar meer. — Hé, Wouter, Johan, Cor, 3 pils, 3 zweetvoeten, 3 eieren, 3 krenten . . . !”

Waarde Lezer, Gij beweert toch niet dat Gij dit verhaal begrepen hebt?

Neen, neen, niet begrepen hè? Hoeft ook niet. Daarom schreef ik het.

Wat . . . , Hebt Gij het wel begrepen? Eenvoudig onmogelijk, meneer. Het wordt tijd dat ik U het volgende sprookje eens vertel:

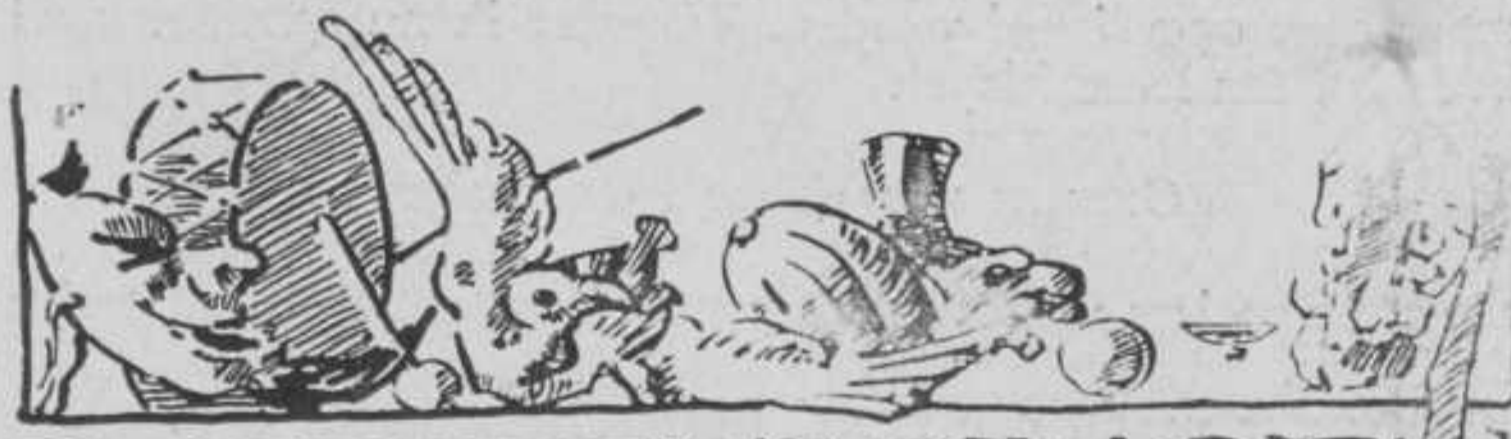
„Er was eens een koning. En die liep op een goede dag zomaar „spiernaakt over straat. Dat was gek voor een koning, vindt ge „niet? Nou, dat vonden de menschen die het zagen ook, en ze „zeiden daarom dat hij een hemd aan had. En ze durfden niet „te zeggen dat ze den koning naakt zagen. Want het staat zoo „gek, niet waar, wanneer men iets niet ziet, wat alle andere „menschen wel beweren te zien!

„Het was dus een heel vervelende toestand.

„Totdat er een klein jongetje kwam, dat nog niet geleerd had „anders te spreken dan te denken, en dat zei:

„„Maar de koning is heelemaal naakt!” ” VAN TIJEN.

Mijnheer v. Tyen, wij hebben het begrepen, hoor! Wanneer U goed Uw best doet, begrijpt U misschien ook nog wel eens een artikeltje van de Redactie. RED.

VEREENIGINGEN

D. S. M.

Bij de Bestuurswisseling van Woensdag, 3 Februari 1937, heeft het Bestuur der Delftsche Studenten Motorclub zich als volgt samengesteld:

H. D. Huët,	President.
P. A. van Dorp,	Secretaris.
J. J. van den Broeke,	Thesaurier.
J. W. van Pienbroek,	Vice-President.
A. E. J. Doyer,	Bibliothecaris.

Namens het Bestuur:

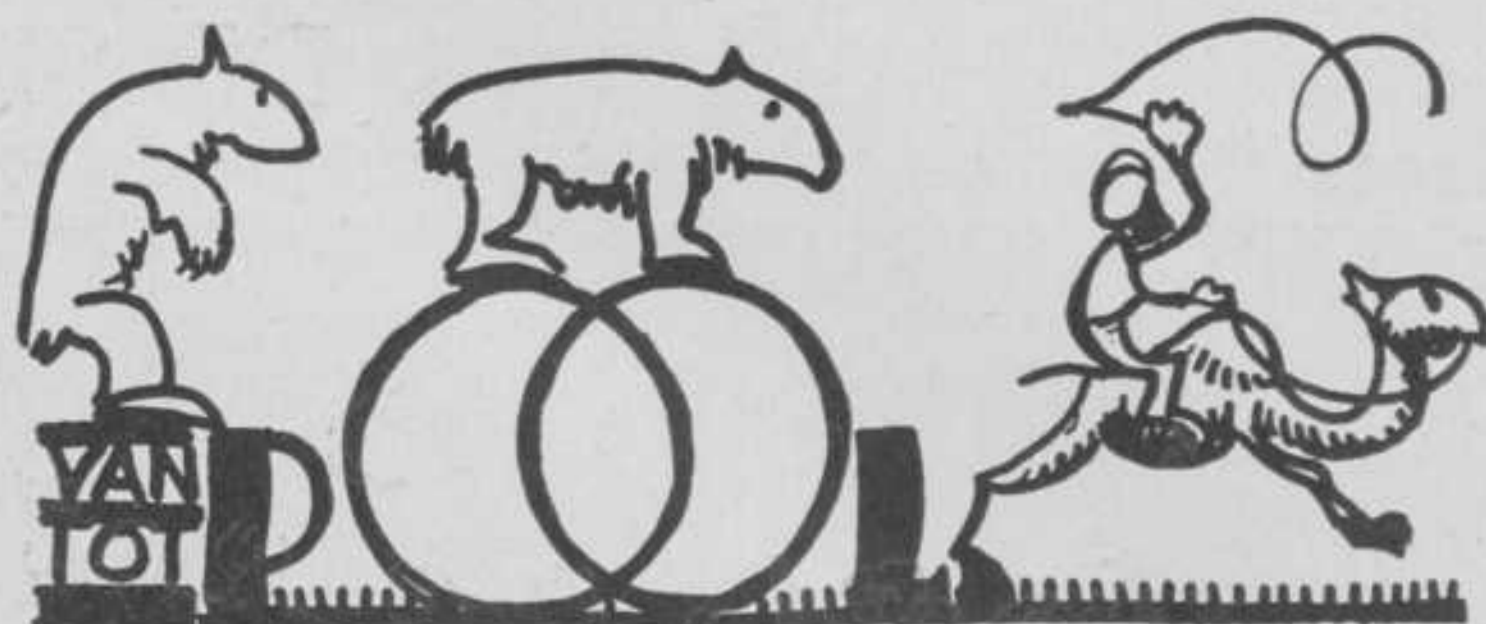
P. A. VAN DORP,
Secretaris.

D. S. A. F. V.

Wie Uwer is iets bekend over de „Donogo Tonca"-film? In verband met belangrijke komende gebeurtenissen wordt dringend gevraagd naar deze film.

Mocht U iets weten, wilt U daar dan het Bestuur van de D.S.A.F.V. van in kennis stellen?

Laat geen moeite U te veel zijn, dit kostbare document weder op te sporen!

STRIJD.

Reeds eenige uren schitterde de zon aan de hemel, en deed alle moeite 't 's nachts zoo zorgzaam gevormde sneeuwdek te doen verdwijnen. Haar vurige, niets ontziende stralen vernietigden meedoogenloos wat anderen tot stand hadden gebracht. Sneeuwtranen gitsten en stroomden over de straten en door de gooten.

Erbarmelijk was 't om te zien hoe op sommige beschaduwde plekken nog enkele tientallen van 't sneeuwlegioen met de moed der wanhoop trachtten stand te houden. Met 't klimmen van de zon werden ze echter steeds verder naar achteren gedrongen, groote gaten openlatend in de voorste gelederen. De meesten hunner hadden alle hoop al laten varen. Ontmoediging en teleurstelling heerschte er in hun hart: Ook nu weer zou hun levensstrijd tegen de zon op niets uitloopen. Als al zoovele eeuwen lang zouden ze 't onderspit moeten delven. Wat benijdden ze hun kameraden die in andere deelen van de wereld zich waarschijnlijk voor goed hadden gevestigd, en op Alp of bij Pool een rustig bestaan konden leiden.

Tot nu toe waren alle pogingen om zich ook op andere plaatsen te zetelen tevergeefs geweest. En iedere winter weer als er in hooge sferen millioenen sneeuwtelgen geboren werden, bleef er niets anders over dan om de ontstane overbevolking naar de aarde te laten afdalen, waar ze zoo goed als zeker binnen korten tijd de dood zouden vinden.

Als een vreeselijke Moloch verhinderde de zon hen dan 't voortbestaan.

Waarom moesten ze toch altijd een vroegtijdige dood sterven? Waarom mochten ze niet van de enkele wintermaanden die voor hen een halve menschenleeftijd betekende genieten?

Er waren jaren dat de geboorte daar boven in hun wolken-domein zeer beperkt was, en dat ze niet genoodzaakt waren naar de aarde af te dalen. Ze konden dan onbekommerd voortleven, om in 't voorjaar kalm de dood tegemoet te zien.

In de herfst vormden zich dan weer nieuwe kernen voor jong leven, en allen wisten ze dat als een bijna onontkoombaar feit de dood op de aarde hen wachtte.

Ook nu weer hadden de laatsten de strijd moeten opgeven, en zich moeten onderwerpen aan de stralen van de zon.

Weer had hun poging gefaald.

Nieuwe geslachten zullen na hen dezelfde bijna hopelooze strijd aanvangen. Zullen ze ooit slagen? KNEPPELHOUT.

EVEN TIJD.

Ik kan niet meer. Ik zit vol. M'n hoofd is berstens vol, ik neem de schuimspaan om de kleders schuim af te scheppen en met loome bewegingen op het papier te kwakken.

Meegevoerd door de brei van het Delftsche gedachtenleven strand ik op Hugo de Groot. M'n geestelijk been blijft aan een hekje haken, terwijl m'n slappe bovenlijf kronkelende bewegingen maakt. Het is een gevoel alsof ik als een stuk zeewier aan een oude vermolmde paal kleef en niet los kan komen, terwijl de visschen met open bekken en starende oogen me an passant begluren. M'n zenuwen zijn ingesteld op de verandering in samenstelling van de brei. Een drukvermeerdering op m'n maag maakt me attent op de kerk.

Direkt schakel ik een automatisch grijpsysteem in en wordt de kerk omsingeld door m'n poliepenarmen. Donker Russische muziek omhult me met z'n onheilspellende teruggedrongen hartstochtelijke klanken. Een donker bosch, inclusief geheimen, gevaren, voetangels en klemmen. Wie is God, wie is de mensch, is de mensch een vergissing van God, of God een vergissing van de mensch. Het oneindige, opdoemende en weer terug-wijkende, het verdoemde, het transcendent, onwezenlijke, bovenmenselijke en eeuwig onbereikbare. Het streven naar een ideaal van een onevenwichtige massa zonder inhoud, die een cent in het kerkezakje verkiezen boven een kwartje voor een pils. De hooge Vorst en de Deugd als verheffend bestand-deel (afgunstige blikken naar de gemakken van een buitenstaander als verleidelijkste zonde vermijding).

M'n gedachten worden te cru en daarom schakel ik weer uit. De poliepenarmen tasten weer passief rond, maar de rust wordt me niet lang gegund. Een uit parabolische kubi opgebouwde mijnveger schraapt langs m'n paal, sleept me mee naar m'n kamer en ploft me neer voor de kachel.

Wat heeft me eigenlijk zoo uit m'n stoel gehaald, was het de grillig sierlijke vorm van de cigarettenrook, of was het de wolk die juist m'n raamveld passeerde? J. W. BECKMANN.

la vache qui ronfle

(Vervolg van pag. 5).

Dan was er de groote welwillendheid waarmede de Zuid-Afrikaansche Gezant in Nederland, Dr. H. D. van Broekhuizen, zijn landgenooten is tegemoet getreden, niet slechts door het aanbieden van een thee te zijnen huize, doch in niet mindere mate door zijn persoonlijke tegenwoordigheid zoowel bij de officieele ontvangst in de Leidsche aula, als bij de lunch in de Studenten-Societeit „Minerva” bij welke laatste gelegenheid Dr. Van Broekhuizen veel hartelijke woorden aan het adres van de Zuid-Afrikanen heeft gesproken, doch onmiddellijk daarna ook de Nederlandsche gastvrijheid in dezen de welverdiende pluim heeft gegeven

Het is die gastvrijheid geweest, die het mogelijk maakte het probleem van de huisvesting der gasten in minder dan geen tijd op te lossen. Van verschillende zijden werd onderdak voor een of meerdere dagen en nachten aangeboden Slechts eenmaal heeft de leiding van het N.B.B.S. met de handen in het haar gezeten ten aanzien van die huisvesting. Dat was op den middag toen het gezelschap bestaande uit vijf-en-vijftig Zuid-Afrikaansche dames- en dertig Zuid-Afrikaansche heeren-

studenten, vergezeld van hun leiders en gastheeren, ondergebracht moesten worden in het vooral voor de buitenlanders nog immer aantrekkelijke, maar klein-behuisde kroegje van Wijnand Fockinck, in de Pijlsteeg te Amsterdam. Maar zij kwamen er allen binnen — en de tijdelijke overbevolking heeft geen oogenblik de stemming bedorven. En vooral de meisjesstudenten, eenmaal in hun land teruggekeerd, zullen daar vertellen op welke origineele wijze en in welke echt-oud-Hollandsche omgeving zij de half-om-half van Wijnand Fockink hebben leeren drinken

* *

„The stay of the South-Africans in Holland was so enjoyable and interesting. I may say that we all felt more at home in Holland than in any other country in Europa — that is as it should be” aldus een der leiders van het gezelschap — en ons Nederland in het algemeen, de studeerende jongelingschap van Nederland in het bijzonder hebben zich bij deze trip van Zuid-Afrikanen weer eens van hun mooiste, van hun beste zijde laten zien!
Proficiat!

ZATERDAG 27 FEBRUARI A.S.:

D. S. T. G.

„la vache qui ronfle”

BAL.

BAL.

U fotografeert,
wij doen de rest.

Ontwikkelen, Afdrukken en Ver-
grooten.
Reproductie en lantaarnplaatjes.

Uw CORPSLEVERANCIER:

FRED. ALEX. ALBERS

PEPERSTRAAT 15 TELEF. 1329

Delftsche Foto-, Kino- en Projectiehandel

Zij gaan naar Meinema!
..... kaarten bestellen!

U weet toch

Houtepin

HIPPOLYTUSBUURT 29a - TEL. 1404

brengt
beter passende
kwaliteit
schoenen en
niet duur!

„ACADEMIA” Boekhandel en Antiquariaat
OUDE DELFT 101/103 naast Hoofdgebouw T. H.

BIJ ONS IS VERSCHENEN:

KRONIEK VAN DELFT

door P. BEYDALS en Dr. Ir. A. KOREVAAR
met voorwoord van BURGEMEESTER Mr. G. VAN BAREN
Geïllustreerd. 90 cent.

Vereeniging van Delftsche Ingenieurs.

Voor studenten aan de T.H. bestaat gelegenheid tijdelijk lid te worden van deze Vereeniging tegen een contributie van f 2. — per jaar.

Aanmelding bij het Secretariaat, PRINSESSEGRACHT 23,
DEN HAAG (Postrekening 5876).

HET BESTUUR.

DOELEN KINO

HET INTIEME THEATER — TEL. 130

Wij verwachten vanaf VRIJDAG 12 FEBR. a.s.

het nieuwste succes van

Stan Laurel en Olivir Hardy:

„De Zigeuner Prinses”

(THE BOHEMIAN GIRL).